

KOLDIC: PROJEKT AMERIKA

Edicija
PLAVETNILO
Knjiga 2

Naslov originala

Gerrard Williams

COLDITZ PROJEKT AMERIKA:
A Bill Leonard Adventure

Copyright © 2014 ADMIRAL BOOKS, Beograd

DŽERARD VILIJAMS

KOLDIC:
Projekt Amerika

Pustolovina Bila Leonarda

Prevod:
Goran Skrobonja

Admiral Books

PIŠČEV PREGOVOR

Posle šezdeset sedam godina pojavljuju se zastrašujuće naznake da je nacistička Nemačka u poslednjim mesecima Drugog svetskog rata razvila, testirala i planirala da upotrebi atomsko oružje nad jednim od velikih gradova američke istočne obale, najverovatnije nad Njujorkom.

Saveznici su oduvek to poricali, ali konačno na svetlost dana izlaze informacije da su oni znali kako su nacisti već koristili to oružje na Istočnom frontu i planirali da ga lansiraju na evropske prestonice. Letelice koje su razvijali za napad na Ameriku osnova su iz koje su se razvili današnji nevidljivi bombarderi. Sva je sreća da se to nikada nije dogodilo.

Ovo je izmišljena priča o tome kako je to moglo biti sprečeno.

Džerard Vilijams,
Francuska 2014.

Nacistički nuklearni otpad iz Hitlerovog tajnog programa proizvodnje atomske bombe pronađen u rudniku

Dejli mejl, London, 13. jul 2011.

Nemački nuklearni stručnjaci veruju da su pronašli nuklearni otpad iz Hitlerovog tajnog programa proizvodnje atomske bombe u zapuštenom rudniku blizu Hanovera. Više od 126.000 buradi nuklearnog materijala leži i truli na dubini od preko 600 metara ispod zemlje u jednom starom rudniku soli.

Govorka se da su tamo i ostaci nuklearnih naučnika koji su radili u nacističkom programu, čija su ozračena tela u potaji spalili esesovci, zakleti na čuvanje tajne.

Nacistički planovi za proizvodnju atomske bombe

Dejli telegraf, 11. avgust 1945.

Britanija se pripremila za mogućnost napada atomskom bombom iz Nemačke na ovu zemlju u avgustu 1944. godine. Sada se može objaviti da su pojedini o očekivanim posledicama takve bombe bile iznesene u strogo poverljivom memorandumu koji je tog leta odaslan šefovima Skotland jarda, načelnicima podružne policije i višim starešinama civilne zaštite.

Adolf Hitler, Firerov bunker, Berlin, 13. mart 1945, po navodima italijanskog oficira Luidija Romerse.

Imamo nevidljivu letelicu, podmornice, kolosalne tenkove i top, neverovatno moćne rakete i bombu sa dejstvom, koja će zapanjiti ceo svet. Neprijatelj to zna, pa je krenuo u opsadu i pokušaje da nas uništi, a kada oružje bude dovršeno, ono će preokrenuti tok rata.

Međunarodni vojni sud, Nirnberg
Unakrsno ispitivanje Alberta Špera, koje je 21. juna 1946.
vodio glavni saveznički tužilac

DŽEKSON: E sad, imam izvesne informacije koje su mi došle do ruku o eksperimentu izvedenom u blizini Aušvica, pa želim da vas pitam da li ste za to čuli ili znali. Podignuto je ogledno malo selo, sa privremenim građevinama, i tamo je smešteno oko 20.000 Jevreja. Pomoću tog novog izuma, oružja za uništenje, tih 20.000 ljudi zbrisano je gotovo momentalno, i to tako da od njih nije ostalo ni traga... eksploziv je izazvao temperature od četiri do pet stotina stepeni po Celzijusu i uništio ih bez ikakvog traga.

Herman Gering 1945. Izveštaji o isleđivanju, vojska SAD

Razvijali smo bombarder projektovan tako da odleti do Amerike i vrati se.

Južna Italija, septembar 1944.

Prva granata iz minobacača eksplodirala je pedesetak metara od rova Bila Leonarda i rasula kroz vazduh ubistveno oštar vreo metal. Len posegnu za čeličnim šlemom i stavi ga na glavu, pa tek onda proviri iznad prednje ivice svoje rupe, ugledavši grupu raskomadanih i nepomičnih tela oko zadimljenog kratera. Druga granata pade oko tri sekunde kasnije, ovog puta bliže, ali još nedovoljno da bi dobacila do mladog velškog majora.

„Ne ustajte!“ viknu Len onome što je preostalo od njegove jedinice kad je još jedan smrtonosni projektil tresnuo u blizini. Znao je da svakog trena mogu da očekuju pešadiju.

Dvojica iz poljskog voda, kojem je on sada bio na čelu, koprčala su se na tlu, jedan je užasno i neprekidno urlao, dok se drugi rukama držao za lice. Len je video da ranjeniku kroz prste šiklja krv. Pet njihovih drugova ležalo je raštrkano oko njih u različitim stadijumima osakaćenosti. Sanitetlija još nije stigao.

„Evo ih!“ Prilike odevene u sivo kretale su se prema njegovom položaju u raširenom stroju preko ruba malog šumarka. Len prinese tomson ramenu i, sačekavši da Švabe priđu bliže, nacilja u višeg podoficira. Automat ispali kratak rafal od tri metka. Len se osmehnu videvši da je čovek pao. Njegova dva mitraljesca sa brenovima otvoriše vatru levo i desno od njega. Meci brzo nađoše metu i napredovanje nacista uspori pošto su neki od njih popadali, a drugi se bacili u zaklon.

Poljaci su bili dobro ukopani i nastupajuće vojnike zasula je oluja olova. Len odabra novu metu, opali, promaši i posegnu za novim okvirom za automat. Dok je žustro nabijao novi okvir u oružje, četiri njegova minobacača otvoriše vatru zaprštavši oštro iznad pucnjave iz malog naoružanja. Major spusti mašinku i posegnu za dvogledom. Nemci su bili u zaklonu i uzvraćali su vatrom, pa su poljski vojnici mo-

rali da potraže sklonište u prosečenim rovovima i pucnjava s obe strane počela je da jenjava. Kad su učestale granate iz minobacača, nemačka vatra je prestala gotovo sasvim, a Poljaci su još jednom opleli furioznim plotunom.

Granate iz minobacača padale su precizno tristotinjak metara ispred položaja, koseći još Nemaca. Poljaci su bili efikasni i brzi. Više od dvadeset granata palo je po stroju koji je napredovao za manje od jednog minuta, i pošto su im predvodnici sada svi bili mrtvi ili na samrti, nacisti su počeli da se povlače. Mala poljska jedinica prekinula je vatru. Len je sačekao da se uveri u to da je napad okončan, osmotrio još jednom polje dvogledom i krenuo preko ruba rova prema mrtvima.

Sanitetlija je konačno stigao, previo ranu čoveku koji je urlao, a onda obojici dao morfijum siretom. Nemi vojnik je pustio da mu ruke padnu kraj bokova. Lice mu je bilo pretvoreno u kašu. Uurlanje je zamrlo u čegrtavom grgotanju.

Major se pridigao iz rova i pokazao dvojici ljudi da mu se pridruže dok je išao napred da pogleda mrtve Nemce.

Padobrancani, pomisli Len dok se saginjao da pogleda prvo telo vodnika koga je oborio svojim tomsonom.

„I to divizija Herman Gering, ni manje ni više, ovo bi moglo da bude baš žestoko krvavo, Pjotr. Trebalo bi da javimo. Pretresite ih i potražite papire, mape i tako to. Uobičajene stvari. Idemo onda natrag u bazu da kažemo glavonjama na šta smo se nameračili.“

„Makar se bore kao pešadija. To dokazuje da i dalje kontrolišemo vazduh. I to je nešto. Pripremiću nas za pokret, majore.“

Len se vrati do mesta gde je jedinica parkirala svoje džipove marke vilis. Na svakom je, po njegovom naređenju, bio postavljen dvocevni mitraljez. Zgodno su se pokazali u Zapadnoj pustinji i Len je smatrao da bi trebalo da počnu standardno da ih tako opremaju duž čitavog savezničkog fronta. Ali još nisu.

Dva muškarca su utovarivala tela palih Poljaka pozadi u džipove. Jedan džip se već udaljio sa ranjenicima. Major skinu šlem, obrisa čelo rukom, pa izvuče pešadijsku beretku. Posle

pet godina provedenih u vojsci, osećao se golo bez nje i oficirsku šapku je nosio na glavi samo kad bi mu to naredili, a pošto je bio po činu major, to se nije dešavalo često.

Nesvesno je potapšao kukri nož za opasačem. Navikao se na njegovu težinu u protekle četiri godine, i veoma teško sečivo mu je više puta već spaslo život. Poklonio mu ga je njegov prijatelj među Gurkama, Raj, u pustinji, odmah pošto ga havildar umalo nije greškom zaklao. Sad mu se činilo kao da je to iskusio u nekom drugom životu.

Logor IV-G Oslag, blizu Lajpciga, Nemačka

Drveni stražarski tornjevi i dva i po metra visoki zidovi od bodljikave žice koji su ih povezivali stajali su oko grupe prizemnih baraka. Dim se lenjo dizao iz limenih odžaka na nekim barakama, ali većina je izgledala hladno i prazno. Život u Stalagu Luft – logoru za ratne zarobljenike namenjen savezničkim avijatičarima – bio je siv i turoban. Ovo jutro nije bilo ništa bolje, dok su se ljudi postrojavali na ledenom ranom svetlu kako bi se popeli u flotu kamiona.

Kad je vođa eskadrile Džejms „Džimi“ Hil ušao u kamion koji je četiri sata putovao od logora sa radnom jedinicom za fabriku u Goti, počeo je da se kaje zbog toga što je trampio svoju krojenu borbenu jaknu za jaknu vodnika Norisa. Iako čista, ova jakna je bila izrađena od grubljeg materijala nego njegova i grebala ga je po ručnim zglobovima i vratu, ali to je bilo deo Džimijevog plana. Bio je rešen da pobegne – već je to radio, a svakako će mu bekstvo lakše poći za rukom iz švapske fabrike nego iz logora.

Još mu je nedostajala njegova omiljena „irvinka“. Ta letačka jakna bila je jedan od prvih trofeja koju su Švabe uzele, posle čega je usledio njegov časovnik, očeva tabakera i njegov dragoceni mesingani zipo. Na svu sreću, uspeo je da zadrži svoje stare letačke čizme i obloga od ovčije kože grejala ga je dok je vreme bilo sve hladnije. Prilično su smrdele, ali Hil se na to navikao.

Pilot pokuša da podigne okovratnik Norisove jakne. Nije mogao da zaključuje li bolje da mu bude malo hladnije ili da ga grube ivice grebu po ledenom vratu.

Konvoj zarobljenika, bez oficira koji nisu bili primorani da rade, polazio je u pet ujutro u ponedjeljak i vraćao se u petak u ponoć. Po Norisovim rečima, trideset britanskih ratnih zarobljenika dodeljenih fabrici vagona u Goti imalo je dobar tretman i više slobode nego u drugim fabrikama iz te oblasti. Hil je pogledao redove američkih zarobljenika postrojene za jutarnji *appel*, kako su Nemci nazivali prozivku. Prenerazio se kada je video u kakvom su stanju. Većina ih je bila bez šinjela i izgledali su neuhranjeno i bolesno. Oni su pristigli relativno skoro, usiljenim maršem preko stotina i stotina kilometara sa bojišta na zapadu. Redovi su im bili puni ljudi koji su kašljali, a kolektivni dah im se ledio u hladnoći ranog jutra.

Jebote, ala je hladno, pomisli Hil, a tek je septembar. Ponoć oseti da mu nedostaje njegova „irvinka“.

Skućeni prostor u kamionu i toplota kojom su zračili zgrčeni muškarci malo su olakšali uslove tog ledenog jutra i on je naslonio glavu na platnenu ceradu.

Bekstvo bi definitivno bilo lakše iz Gote nego onog dana kad je iskočio iz svog zapaljenog spitfajera iznad Holandije, mislio je on. Taj dan je dobro počeo i on je srušio jedan BF109, a bio je delimično zaslužan najmanje za još jednog. Nije video trećeg koji je došao odozdo i izrešetao mu motor i desno krilo. Glikol koji mu je zapljusnuo vetrobran stavio mu je jasno do znanja da neće uspeti da umakne.

Njegova obuka se isplatila, pa je uspeo da suzbije narastajuću paniku, povuče poklopac kabine i zaglavi ga tako da ostane otvoren, raskopčao pojaseve nespretnim rukama, dograbio sigurnosni remen i gurnuo upravljač napred tako da je okrenuo spitfajera naopako. Gravitacija je odradila ostalo, i on je ispao prema tlu.

Hil je uspeo da odbroji do dvadeset pet, izračunavši da je dotad pao već nekih kilometar i po, te da je premala meta da bi se 109-ka zakačila za njega, pre nego što je otvorio oči, cimnuo sigurnosni remen i osetio trzaj uvis kad mu se padobran otvorio, a on počeo da klizi prema tlu.

Doskočio je teško na tvrdu zemlju i uzdrmao kolena pre nego što se skotrljao. Povukao je padobran prema sebi, okrenuo okruglu kutiju sprema u smeru kazaljke na satu, udario po

njoj i vezovi su spali sa njega. Pogledao je oko sebe. Zemljište je, kao što je i očekivao, bilo ravno i on je video dva nemačka kamiona na drumu manje od dvesta metara dalje.

Pilot je pomislio da beži, ali nije bilo nikakve šanse da umakne. Teško letačko odelo i čizme su to veoma otežavali. Gurnuvši zaštitne naočari uvis i natrag, otkacio je kaiš svoje pilotske kacige oko brade, svukao je, ispustio na tle i podigao ruke.

Nekoliko minuta kasnije nemački vojnici su ga opkolili i ugorali u prvi od mnogih kamiona kojima će se voziti u logore i izvan njih.

Zamak Igo, blizu Pariza, Francuska

Jarki sjaj prepodnevnog sunca ocrtavao je siluetu američkog pukovnika dok je on gledao preko nekadašnjeg uređenog travnjaka obeleženog uobičajenom avenijom stabala, toliko čestom na prilaznim putevima francuskim zamkovima. Ispred njega, trista muškaraca je treptalo na zaslepljujućem svetlu i posmatralo svaki njegov pokret. Mark Stils je vršio smotru svojih ljudi. Izgledali su pomalo blede, ali svako bi tako izgledao posle nekoliko meseci provedenih u savezničkom logoru za ratne zarobljenike. Njegova jedinica, sa tajnim nazivom Gvozdeni krst, sastojala se od nemačkih vojnika koji su navodno bili fundamentalno protiv nacista i koji su bili spremni da se bore na strani Saveznika. To je palo na pamet njegovom vodniku. On je bio žestoki protivnik Hitlerovog režima, iako je potekao iz nemačke porodice prve generacije u SAD, i pretpostavljao je da ima još mnogo drugih poput njega.

Nedovoljno, pomislio je pukovnik, inače ne bismo sad bili u Evropi da Britancima vadimo kestenje iz vatre, ujedno primorani da oslobađamo Francuze drugi put u pola veka. Stils shvati da je pomalo pakostan.

Američki oficir je započeo sa više od šest stotina kandidata. Iznenadio se time koliko ih je bilo, poput njegovog vodnika – *folksdojčera* – ili američkih državljana nemačkog porekla, koji su se jednostavno vratili „kući“ 1939. godine, kad

je objavljen rat. Mnogi od njih nikada nisu očekivali da će se na kraju boriti protiv SAD u ratu u Evropi. Patriote do srži, javili su se na zov domovine za borbu protiv njihovih starih neprijatelja Poljske i Francuske, ali nisu svi koji su se vratili bili predani nacisti.

Stils je brzo otpisao neke od njih: pripadnici jedinice koju je nameravao da vodi morali su da govore nemački sasvim tečno za vreme planiranih operacija u Bavarskoj. Bilo je potrebno izvesno ubeđivanje, ali Stils je konačno uspeo da obezbedi odobrenje njegovog plana ni manje ni više nego od takve figure kao što je bio šef Kancelarije za strateške službe, general „Divlji Bil“ Donovan.

Jedan od samo devedeset vojnika koji su zaslužili Orden časti u Prvom svetskom ratu, Donovan je od Ruzvelta dobio zadatak da poseti Englesku 1940. i vidi može li se Britansko carstvo odupreti nacističkom blic-krigu. Ta poseta je Donovanu uverila da je Sjedinjenim Američkim Državama potrebna strana obavestajna organizacija, pa je na osnovu organizacione strukture koju je postavio britanski pomorski oficir Ijan Fleming rođena Kancelarija za strateške službe. General je bio lider koji je samo jedno imao na umu. Njegova omiljena fraza „Hajde da probamo!“, postala je poklič za okupljanje operativaca OSS-a.¹

General je Stilsu poverio možda i najznačajniju misiju u završnim danima rata u Evropi. Trebalo je da se njegova jedinica spusti padobranima u Bavarsku i otme odatle nacističke glavešine koji su nameravali da pobegnu u državno uporište. Stils je dobio jednostavno naređenje: uhvati Hitlera. Pukovnik je bio iznenađen time koliko je vremena bilo potrebno da SAD uđu u rat, ali je bio poptuno preneražen kada je Hitler ispao toliko glup da objavi rat Ujka Semu posle Perl Harbora.

Stils nije nameravao da postane rendžer. Kad se prijavio 1939. godine, ta jedinica nije još ni postojala. On je bio kapetan u Petom korpusu i pripremao se za razmeštaj u Britaniji, kad je usledio poziv da se jave najspremniji, najzdraviji i

1 Skraćeno od *Office of Strategic Services* (Kancelarija za strateške službe); *prim. prev.*

najrevnosniji oficiri u korpusu kako bi pristupili novom bataljonu. Prijavio se dobrovoljno i prošao, posle iscrpnih testova.

Jedan od dvadeset devet oficira koji su to učinili, sa ostalima je potom mogao da bira preostalih četiri stotine i četrdeset sedam prijavljenih ljudi i podoficira koji će formirati Prvu rendžersku.

Ključevi čitavog rendžerskog etosa bili su brzina i pokretljivost. Čete su trampile svoje mitraljeze kalibra 30 za lakše „barke“, Brauningove automatske puške, a minobacače su poslali natrag u četne štabove. Stils je mislio da je u kondiciji sve dok njega i ostale nisu poslali u zamak Ahnakeri u Škotskoj, gde se nalazila baza britanskih komandos.

Kada su završili s obukom, bili su jednostavno najbolji među najboljima. Taktika malih jedinica, borba golim rukama, poznavanje svih vrsta pešadijskog naoružanja, sve su to učili u uslovima borbe. Za vreme obuke jedan čovek se udavio, još dvojica zamalo da se udave, dvojica su stradala od prijateljske vatre, a jedan je ranjen zahvaljujući ispuštenoj ručnoj bombi. Ta obuka je bila najrealističnija među svim američkim jedinicama, ali škola za komandose bila je tek početak.

Na redu je onda bila Kraljevska mornarica kod Dorlina, gde su rendžeri učili kako da napadaju obale s mora u najgorim uslovima koji su mogli da ih zadese na Severnom Atlantiku, i to po noći. Bilo je to iskustvo koje im je dobro došlo na obalama Severne Afrike, i kasnije Normandije. Stils je bio jedan od šestorice oficira odabranih da se pridruže napadu na Dijep, koji je predvodila Druga kanadska divizija zajedno sa britanskim komandosima.

Kod Dijepa je prvi put sreo vodnika Erika Šustera. Borbe su bile žestoke i Šuster je onesposobio nacistički MG42, koji je prikovao Stilsa i njegovu jedinicu. Uočio je način da priđe ubici s boka, pa je zatražio da ga pokrivaju vatrom i odjurio okolo, levo od nemačkog položaja, ubacio unutra dve ručne bombe i dokrajčio preživjele svojim tompsonom. Spasao je jednog ranjenog rendžera tako što je preneo čoveka do čamaca koji su uspjeli da pristanu kako bi pokupili preživjele iz napada, a onda je pokrivao njihovo povlačenje, pucajući iz otetog MG42 s kuka. Ispustio ga je tek kada je trebalo pro-

meniti cev, pa je ponovo potegao svoj tompon i zasuo naciste u poteri dodatnom žestokom vatrom.

Bezumni lična hrabrost koju je Šuster pokazao zapečatila je njihovo prijateljstvo. Tek što je bio unapređen u majora, Stils je odabrao podoficira za glavnog vodnika svoje jedinice. Šuster se ponovo pokazao na tlu Severne Afrike. Cela njegova jedinica čula je kako predsednik Ruzvelt govori preko radija: „Naši srčani i hrabri vojnici sada jurišaju na obale Severne Afrike“, što je Nemce blagovremeno upozorilo. Rendžeri su zauzeli dve obalske baterije i zarobili više od šezdeset Francuza – višijevaca, a da nisu morali da ispale više od pet-šest hitaca – što je svakako bilo najsrećnije iskrcavanje bez otpora u istoriji. Tada je Stils prvi put zapao za oko generalu Patonu, i kasnije generalu Donovanu.

Dan D je bio mnogo krvaviji. Stils je pokušavao da ga istisne iz glave. Tog dana je izgubio neke od svojih najboljih ljudi na plaži Omaha, ali da nije bilo njegovog glavnog vodnika, izgubili bi ih još više. Šusterov smiren, staložen i veoma snažan glas čuo se iznad meteža bitke i vodio je ljude do mesta za okupljanje sa kojeg je jedinica konačno uspela da se otisne od mostobrana.

Sve to ga je konačno dovelo ovamo da bude američki oficir koji komanduje Nemcima na oslobođenoj teritoriji protiv nacista. Njegovi ljudi biće obučeni kao *Fallschirmjäger*, nacistički padobrancani, a vodiće ih oficiri Amerikanci koji tečno govore nemački i kojima zapoveda Stils lično.

Posle intenzivnog ispitivanja i provere porekla, Stils je smatrao da će njegovi ljudi biti sasvim uspešni, pošto intendantski korpus američke vojske najpre malo podgoji njihova neuhranjena tela.